

ÚSMEV

Lachen

Smile

Jednoducho moderná úspešná stredná odborná škola

január-marec 2016

Nový rok sa rozbehol obrovským tempom, ani sme sa nenazdali a už končí tretí mesiac roku 2016. Máme za sebou krásne vianočné sviatky, prehupnutie do nového roku, polročné vysvedčenie a už aj jarné aj Veľkonočné prázdniny. Chýba len tá jar, krásne slnečné a teplejšie dni. V tomto čísle sa opäť pokúsime zosumarizovať udalosti predchádzajúcich dní, to čo ovplyvnilo našu školu a nás, a keďže uplynulo tak veľa dní, bude toho viac.

Príjemné čítanie Vám praje redakčná rada.

FAKTY Z HISTÓRIE

- **Marec-mesiac kníh**
- **Deň učiteľov**

VIASNÁ TVORBA

- **Úvahy k mottu "Žiť spoločne v mieri"**

ČO SA U NÁS DIALO?

- **Deň bez internetu**
- **Valentínska pošta**
- **Hviezdoslavov Kubín**
- **Maturita 2016**

SME POPLETENÉ, POJAŠENÉ, ALE AJ ŠIKOVNÉ

- **Ako praxujeme**
- **Európa v škole**
- **eTwinning**
- **Karneval v MŠ**

INTERVIEW

- **10 otázok na...**

ZÁBAVA

- **Jarná anglická krížovka**
- **Osemsmerovka "jarné prebúdzanie"**

Obsah

PREČO JE MAREC MESIAC KNIHY?

Marec je mesiac knihy už od roku 1955, kedy ho v bývalom Československu vyhlásili na počesť Mateja Hrebendu. Cieľ bol jednoduchý – podpora trvalého záujmu o knihy.

Martin Hrebenda Hačavský (10. 3. 1796 – 16. 3. 1880) bol šíriteľom slovenskej a českej knihy. Narodil sa a aj zomrel v marci. Paradoxne bol slepý, to mu však nebránilo venovať sa zbieraniu kníh a ich zachraňovaniu. Medzi vlastencov a vzdelancov roznášal nové slovenské knihy. Rozširovaním obľúbených kalendárov a populárnej spisby medzi pospolitým slovenským ľudom sa zaslúžil, že aj chudobní a nevzdelaní ľudia spoznávali knižnú kultúru a získavali prehľad o verejnom dianí. Svoju súkromnú zbierku kníh daroval Matici slovenskej a prvému slovenskému Gymnáziu v Revúcej.

Do mesiaca knihy vhodne zapadol aj Týždeň slovenských knižníc, ktorý vyhlásila Slovenská asociácia knižníc v roku 1999 a pravidelne sa organizuje posledný marcový týždeň.

Náš tip na knihu:

Polícia - Jo Nesbo

Manželská pasca - Jennifer Probstová

Beznádejná - Colleen Hooverová

Šesť rokov - Harlan Coben

Chamtivosť - J.R. Wardová

Úplne najviac - Maxim E. Matkin

28. marec – Deň učiteľov

28. marec sa u nás pokladá za sviatok všetkých pedagogických pracovníkov. Vo svete sa za Svetový deň učiteľov považuje 5. október, ale u nás je 28. marec spätý s menom učiteľa národov – Jana Amosa Komenského, (1592-1672), ktorý sa 28. 3. 1592 narodil. Ján Amos Komenský svojimi pedagogickými ideami prekročil svoju dobu. V nich pokračujú učitelia dodnes.

Český pedagóg, filozof, jazykovedec, spisovateľ, cirkevný hodnostár. Pre svoje presvedčenie sa po bitke na Bielej hore 1620 musel skrývať. Napriek zlej životnej situácii,

vtom čase začal pracovať na svojej knihe **Labyrint sveta a ráj srdce**. Postupne sa stal európskym uznávaným učencom. Pôsobil v Poľsku, vo Švédsku, v Anglicku, Uhorsku a v Holandsku v Amsterdame, kde aj zomrel, pochovaný je v Naardene. Je zakladateľom didaktiky-vedy o výchove a vyučovaní. Prepracoval obsah vzdelávania podľa veku detí, sústavu vyučovacích predmetov a hodín, didaktické princípy (názornosť, sústavnosť, postupnosť) a metódy vyučovania. Jeho hlavnými dielami sú **Didactica magna** (Veľká didaktika), **Informatorium školy mateřské**, **Schola ludus**(Škola hrou)... Svojou učiteľskou činnosťou sa zaradil medzi významné osobnosti v dejinách. Bol jedným z prvých bojovníkov za poskytnutie vzdelania ľuďom bez rozdielu rasy a sociálneho postavenia. Okrem potreby školskej dochádzky, vyučovania v materinskom jazyku, žiadal psychologickjší prístup k vyučovaniu i k žiakovi. Bol hlboko presvedčený o tom, že dobrá škola robí človeka lepším.

Po vzniku Československej republiky bola po ňom pomenovaná univerzita v Bratislave – v roku 1919 a od roku 1955 je 28. marec, deň jeho narodenia, vyhlásený za deň učiteľov.

Jeho pedagogické zásady, aj keď v modernejšom šate, uplatňujú pedagógovia aj v súčasnosti. Podávajú ruku poznania každému, kto je aspoň trochu vnímavý a kto sa rád dá viesť a poučiť.

Mgr. Feketeová

Vlastná tvorba

Násilie v každodennom živote

V dnešnej dobe táto téma stúpa do popredia. Ženy sa boja chodiť domov kvôli psychickému či fyzickému týraníu. Niekedy je to možno preto, že žena sa za svojho partnera vydá veľmi mladá, nemá v ňom prečítané jeho zlé stránky a končí to násilím. Pre ženu je z môjho pohľadu najhoršie, keď do sporu zatiahne dieťa.

V tomto vzťahu sa žena cíti obmedzovaná a vyprchá aj posledná láska či dôvera, ktorú k nemu ešte cítila. Začnú sa pridávať nadávky či urážky. Kým platí pravidlo silnejší prežíva, má násilie určite svoje opodstatnenie, ale v súčasnej spoločnosti nepotrebujeme byť agresívni, aby sme prežili, ale aj tak je celý náš život plný násilia, či nedostatku lásky a porozumenia. Rodina tvorí to najdôležitejšie, čo máme, v rodine by sa jej členovia mali navzájom rešpektovať a mala by v nej byť bezpečnosť pre každého, no žiaľ, nie je to tak. Veľa ľudí sa pýta fyzicky napádaných žien, že prečo neutečú? Jednoducho sa boja. Boja sa, že keď ich uvidí ich manžel bude to ešte horšie. Tieto ženy sa boja vôbec ísť na ulicu. A tak isto aj nevinné deti, ktoré sú týrané aj v škole šikanovaním spolužiakov. U detí to má neuveriteľne veľký vplyv na psychiku. Myslím, že muži na ženách vidia chyby, lenže niekedy sú to chyby ktoré robia aj oni sami. Ak dieťa vyrastá v takejto domácnosti, je možné, že to do veľkej miery poznačí jeho vývoj. Začne robiť vonku to, čo robí jeho ocko, pretože dieťa to považuje za normálne. Šťastie, láska či pocit bezpečia sú snom každého z nás. Nie vždy sa ale sen stáva realitou. Sen tých žien nebol uskutočnený kvôli ich mužom, ktorí im dávajú pociťovať, že sú menejcenné, že oproti nim sú nič. Ak neuvarí, neožehlí, nepoerie je neschopná pre muža. A keď ide von, hneď si myslí že sa ide fľákať, či podvádzať ho. Ak sa namaľovala, myslia si, že kvôli niekomu inému. Nemôže chodiť von, lebo ak aj ide, bude fľandra. Bojia sa mu na to niečo povedať, aby ju neudrel. Všetko bolo zlé, táto žena nezvláda už nič riešiť s manželom a radšej mlčí. Svoje dieťa zatvárala v izbe, keď sa hádali alebo keď ju bil. Bála sa od neho odísť, lebo všade mal známych. Či na polícii alebo súdoch.

Nikomu neprajem zažiť násilie, nikomu, ani vlastnému nepriateľovi. Je hrozné, čo sa v dnešnom svete deje a proti tomu nikto nič nerobí.

Michaela Blahušiaková, I. B

Násilie v každodennom živote

Volám sa Monika. Mám sedemnášť rokov a nedávno som čítala knihu o dievčati z Iraku, ktoré prežívalo domáce násilie a dívalo sa na svet násilia inak ako my, ľudia, ktorí žijeme v pokojnejších krajinách a máme vzdelanie, rodinu, strechu nad hlavou a okolo seba malé nedostatky, ktoré nazývame problémy.

Ľudia čím ďalej, tým viac porušujú ľudské práva a berú to ako činnosť pri ktorej nič necítia. Sú chladní a zväčša sú to muži. Ženy sú krehké a nedokážu sa ubrániť. Stretávame sa s tým v každodennom živote. V televízii, v novinách, na internete, všade okolo nás. Dokonca už toto prežívajú aj deti. A ako sa k tomu stavia naša krajina? Nijako. V našej krajine je jedno, či ide človek do obchodu, ukradne nejaké potraviny alebo rozbije výklad a dostane doživotie. Na druhej strane niekto znásilní ženu alebo týra dieťa a dostane trest na dva až desať rokov. Kde je tá spravodlivosť v našej krajine? Je na čase to zmeniť! Otvoriť oči a vidieť, čo sa deje okolo nás. Nebáť sa pomôcť druhým, nebáť sa sveta a zabrániť násiliu vo svete. Prečo by mali nevinní ľudia trpieť? Ľuďom, ktorí ubližujú dievčatám, deťom, ženám by každý človek doprial zomrieť. Ja mám trochu iný názor. Dopriala by som im, aby si to v tej chvíli vymenili s daným človekom. Tú neznesiteľnú bolesť na ktorú sa nedá zabudnúť. Ten strach, tie pocity a myšlienky čo sa vtedy v človeku dejú. Násilie či už fyzické, psychické alebo sexuálne je vážny trestný čin za ktorý sa má pykať! Nezáleží na veku, výške, rase, bohatstve alebo výzore človeka. Každý si je v tomto rovný druhému. Sme ľudia a máme viesť život k lepšiemu a dávať vzor mladším generáciám. Keby si ľudia položia otázku, koľkí by pomohli druhému pri niečom takomto, bude ich oveľa viac, ako v realite, ak by to mali vidieť naživo. No v tej chvíli tí druhí potrebujú pomoc. Trpia nevinní ľudia, čo nemôžu za nič.

Násilie v školách, na verejnosti, v súkromí, či rodičovské alebo na internete. Je to jedno a to isté. V mojom prípade je to strach. Budem skoro dospelá a mám strach, keď idem sama. Mám strach o rodinu, pretože vidím, čo sa deje vo svete. Každý kto číta tento článok by sa mal zamyslieť nad situáciou každodenného života a uvedomiť si, že sú ľudia, ktorí v tejto chvíli potrebujú pomoc. Mali by sme si vážiť každú sekundu a ďakovať za to, čo máme.

Monika Remeňová, II. B

„Ženy držia polovicu oblohy.“

(úvaha)

Veľa ľudí má názor, že ženy sú jemnejším pohlavím ako muži. A preto zdieľajú názor, že majú dostávať menšiu mzdu, že sú menej cenené ako muži a podobne. Ale málo kto sa zamyslel nad tým, či to vôbec je pravda. Možno nemajú toľko sily ako muži. Možno nezvládnu takú záťaž, nie sú také tvrdé či rázne. Áno, sú jemné, precitlivenejšie alebo možno niekedy až nadmierne hysterické. Ale prečo by mali byť podceňované?

Niekedy zvládnu viac ako muži. Zvládnu bolesť! Čo je pre niektorých chlapcov niekedy nepredstaviteľné. Zvládnu prekonať všetky prekážky. Bez ohľadu, či sa im to páči alebo nie. Dokážu venovať svoj čas, energiu a silu ľuďom, ktorí si to možno vôbec nezaslúžia. Vždy si nájdu čas na ľudí, čo ju potrebujú a ktorých potrebuje ona. Chce pomôcť bezmocným a nevládnym. Na toto sú tie city dobré! Muži, vidia väčšinou tie isté veci. Tie isté okamihy, ktoré si opakujú a prehrávajú stále dookola. Snažia sa vždy zabudnúť na všetko zlé, snažia sa obísť každý problém namiesto toho, aby sa ho snažil vyriešiť. Nie všetci sú rovnakí. To netvrdím. Narážam len na to, že aj keď sa muži tvária silnejším a múdrejším pohlavím, nie vždy to tak je. Aj keď ženy pracujú rovnaký čas ako muži, stále dostávajú menej peňazí. Čím to je? Čím to je, že ženy sú v Európe stále považované za menej cenné? Je to fér? Nie je! Počet odpracovaných hodín, výkon, norma... Na toto zamestnávateľia zabúdajú. Ženy dokážu toho vždy viac zvládnuť. Slzy. To je jedná z vecí, ktorá mnohým mužom chýba. City, pocity! Ženy sú tie, ktoré precitlivujú takmer všetko. Vychovávajú svoje deti. Milujú ich. Učia ich, ako pozdraviť starších ľudí na ulici, pozbierať po sebe hračky, slušnému správaniu. Starajú sa o domácnosť. O priateľa/manžela. Perú, varia, upratujú a napriek tomu stíhajú zvládnuť starať sa o deti a musia chodiť aj do práce. Kto to vidí? Veľmi málo ľudí. Každý to pochopí, len ak o ňu príde. Všetky starosti zostanú len na tom druhom. Každý pochopí, že to nie je malina sa starať o všetko sám. Domácnosť, deti či práca. Rozdiely medzi mužom a ženou sa robia všade. Či v práci, u lekára, na úrade, v obchode. Prečo to takto vnímajú iba v Európe a nie napríklad v Amerike? Amerika je dosť vyspelá krajina na to, aby robila rozdiely medzi pohlaviami. Prečo si MY neberieme príklad?

Skôr ženy by mali byť tie, ktoré by mali mať všetkého viac. Je pravda, že aj muži robia veľa. Ale robia len praktické veci. Áno, je treba aj tie. Ale prečo sú viac platené, ako tie ktorým sa venuje žena. Spôsoby, ako sú hodnotené ženy porovnaním s mužmi je mizerné. Prečo by mali byť oni tí, ktorí budú mať viac peňazí a majetku? Niekedy sa ženy snažia viac. A stáva sa to dosť často, len to vidí veľmi málo ľudí. Tak prečo je to tak? Prečo sú muži viac ako ženy?

Nancy Valuchová, I. B

Násilie v každodennom živote

Ženy to nemajú ľahké. V mnohých krajinách sú diskriminované za ich pohlavie. Niektorí muži ich berú len ako nástroj na rodenie detí, ale nie je to tak. Ženy majú svoje práva rovnako ako muži! Majú právo pracovať tak isto ako muži! Za taký istý plat ako majú oni. Ženy majú právo vyjsť na ulicu a nebát sa o svoj život za každým rohom.

Niektorí ľudia sa už zobudili a bojujú za práva žien v menej vyspelých krajinách, alebo aj v krajinách, ktoré sú dosť vyspelé technologicky, ale nie rozumovo.

Napríklad v Saudskej Arábii ženy nesmú chodiť samé von na verejnosť, a nemôžu šoférovať auto. V niektorých iných krajinách ženy nemôžu voliť. V ďalších zase musia chodiť zahalené od hlavy až po päty. Existujú aj krajiny, kde možno ženy unášať. Napríklad ak z jednej z krajín EU unesie muž ženu, ale potom sa s ňou ožení, tak sa nejedná o trestný čin. Takýto zákon platí napríklad na Malte. V Libanone je to podobné, ale s tou podmienkou že ak sa manželstvo do piatich rokov od únosu rozvedie, tak muža možno odsúdiť. Existujú aj krajiny, kde ženy sa môžu znásilňovať. O Indii sa hovorí, že nie je bezpečná pre ženy. V ich zákone je napríklad napísané, že nie je znásilnenie, ak máte sexuálny styk s vlastnou ženou, ktorá nemá menej ako pätnásť rokov. Najčastejším prípadom znásilnenia býva znásilnenie medzi manželmi. V iných krajinách je napríklad aj zákon o tom, že ak má manželka viac ako trinásť tak sa nejedná o znásilnenie. Päť krajín, ktoré sú pre ženy najnebezpečnejšie sú Irak, Demokratická republika Kongo, Afganistan, Sudán a Nepál. V Nepále, ak sa žena v skorom roku svojho života nevydá, tak ju rodičia môžu veľmi ľahko predáť obchodníkom s bielym mäsom.

Demokratická republika Kongo. Zabíjanie a znásilňovanie žien je tu veľmi časté. Ak ženy nezabijú muži, tak ich zabijú pohlavné choroby ako je AIDS.

Vo veľmi veľa krajín ženy nevedia čítať a ani písať. Sú utláčané a podceňované. Za posledných pár rokov sa to zlepšilo, ale nie o moc.

Náboženstvo a ženy: Islamská kultúra patrí ku spoločnostiam, ktoré sú formované náboženstvom. Ich tradície pripisujú ženám, že sú klamárky a falošné. Ženy sa zahaľujú, aby získali postavenie v spoločnosti, úctu od mužov, ale znamená to aj oddanosť ich bohu a znak toho že krása sa neukazuje každému, nechce byť predmetom sexuálnych predstáv a dôležitá je múdrosť.

V Islame Korán povoľuje mužom biť ženy, ktoré sa správajú k mužom sporne, nechce byť pre neho krásna, zanedbáva náboženské povinnosti, opustí dom bez povolenia a v nie poslednom rade, ak žena odmietne vyhovieť jeho sexuálnym potrebám. Korán povoľuje ženu pokarhať „jemne udrieť“, ale aby to nezanechalo stopy na ich zovňajšku. V Islame sa potrestanie z nevery trestá ukameňovaním.

Ako bolo povedané, žena nemôže opustiť dom bez mužovho povolenia. Ak jej to dovoľí, tak musí to byť nenápadne, musí sa vyhýbať tržniciam a nikto nesmie počuť jej hlas. Ak je žena v núdzi, tak sa nesmie rozprávať ani s najlepším kamarátom svojho muža.

Ďalším znakom ženskej diskriminácie a ich utláčania je ženská obriezka. V Saudskej Arábii v Afrike a na Arabskom polostrove je obriezka povinná pod hrozbou smrti. Ak ju žena nemá, tak ju popraví. Pre ženu to nemá však pozitívny prínos. V neskoršom veku žena môže trpieť neplodnosťou a rizikom je aj to, že ak žena otehotnie, tak sa jej môže narodiť mŕtve dieťa. V Egypte je ženská obriezka zakázaná od roku 2008.

Ženy po celom svete trpia, fyzicky, psychicky alebo sexuálne. Sú diskriminované, zahanbované, podceňované v práci, škole, medzi priateľmi, na internete alebo aj väčšou spoločnosťou. Je to závažné porušovanie ľudských práv a noriem, a malo by sa proti tomu bojovať, neignorovať to a nechodiť okolo toho so zavretými očami, zapchatými ušami a ustami.

Medzinárodný deň bez internetu

Medzinárodný deň bez internetu-čo to asi znamená pre nás žiakov? Tento deň nie je bojom proti internetu, ale má nám pripomenúť, čo je v živote naozaj dôležité: zdravie, priatelia, rodina a sloboda. Mnoho ľudí trávi na internete až príliš veľa času a neuvedomujú si, čo všetko mohli zatiaľ stihnúť. Žiaci v tento deň riešili rôzne zábavné aj vedomostné úlohy bez pomoci internetu. Jednou z úloh, bolo aj sľúbiť, že v dnešný deň už na internet nepôjdu.

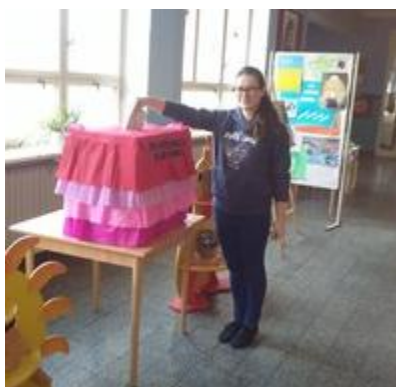

Deň sv. Valentína (14. 2.) je dňom zaľúbených, kedy dávame najavo svoje city a obdarujeme sa maličkosťami, ktoré nám vyčaria úsmev na tvári.

Tento rok sme sa aj my rozhodli osláviť tento sviatok. Prostredníctvom valentínskej pošty, ktorú zrealizovali členovia žiackej školskej rady, sme mohli niekoho obdarovať. Celý týždeň pred Valentínom sme vhadzovali svoje odkazy do schránky, ktorá bola na to určená.

15. 2. členovia žiackej školskej rady roztriedili valentínky a odovzdali ich majiteľom. Reakcie všetkých boli priaznivé a milé.

Valentínska pošta mala veľký úspech, zapojilo sa do nej veľa študentov, z čoho bolo vidieť, ako sa máme radi.

*„A či jest vyššia v svete povinnosť,
než zachovať reč rodiťky – matky?
Ju milovať, ctiť dedičný čo skvost,
nímž lze sa pýšiť v nedele a v sviatky?“*

Nič na svete nemôže zničiť lásku k materinskému jazyku ani zahatať cestu k umeleckému slovu. Je ešte dost nadšencov, ktorí nosia v srdci lásku k rodnému jazyku a k umeleckému prednesu. Jednou z najprestížnejších recitátorských súťaží je súťaž Hviezdoslavov Kubín.

Ako každoročne, tak i tento rok sa študenti našej školy pod vedením svojich učiteľov usilovne pripravovali na prednes poézie a prózy v školskom kole tejto literárnej súťaže. Súťaž sa niesla v pokojnej umeleckej atmosfére, ale zároveň aj v napätí, aké bude rozhodnutie poroty.

Vítazmi a postupujúcimi do okresného kola sa stali: Natália Horňáková z 1. A a Daniel Pauček z 2. A.

Srdečne gratulujeme a držíme palce v ďalších kolách.

Maturita 2016-externá časť

Maturita – pre niekoho postrach, pre iného formalita. My, štvrtáci, máme už jej prvú časť za sebou. Dňa 15. a 16. marca sme sa s ňou zvitáli v písomnej podobe. Asi už dobre viete, že písomná časť maturity sa dá absolvovať nielen v papierovej forme, ale aj v elektronickej. Ja som mala to šťastie, že som si mohla skúsiť oba spôsoby, preto ich môžem porovnať.

Test z nášho rodného jazyka som riešila elektronicky. Maturovať cez počítač vyznie menej vážne a človek je aj menej vystresovaný. Taktiež aj časomiera, ktorá presne ukazuje, koľko času ostáva, je tiež veľmi praktická. Najväčšou výhodou je, že výsledok je dostupný už pár hodín po teste. Veľmi nepraktické ale bolo, všetky moje odpovede značiť aj do odpovedového hárka a ešte dávať pozor, aby sa to náhodou nepretlačilo na nesprávny papier. Test obsahoval otázky, ktoré boli väčšinou logické. Osobne si myslím, že len veľmi málo z nich boli skutočne namierené na naše vedomosti. Nasledoval ešte sloh. Témy boli celkom zaujímavé, fantázia sa pri nich dala využiť naozaj naplno. Avšak pre jedinca, ktorý veľmi rád stresuje a práve bol zaťažovaný všelijakými logickými úlohami a chytákmi sa zdalo byť ťažké, už len podpísať sa.

Cudzí jazyk, v mojom prípade angličtina, sa dal riešiť iba v papierovej forme. Ako prvé nasledovali tri nahrávky. Hneď by som chcela upozorniť všetkých budúcich maturantov a žiakov, aby čo najviac pozerali filmy alebo počúvali piesne v cudzom jazyku s tým, že im chcú porozumieť. Ináč dopadnete ako ja a väčšina mojich spolužiakov – táto časť bola pre nás dosť náročná. Ďalej nasledovala práca s textom, kde je dôležité mať slovnú zásobu. Celkovo je test rozdelený na tri časti, posledné dve sú si veľmi podobné. V tomto prípade sa musí človek spoľahnúť na svoju intuíciu, aby si správne rozvrhol čas na jednotlivé úlohy. Čo sa týka slohu, téma je pre cudzí jazyk iba jedna. Tento rok niesla názov "Sviatky, zvyky a tradície". Jediným prekvapením bolo, že od nás nechceli, aby sme napísali list, ako po minulé roky.

Písomnú časť maturitných skúšok hodnotím celkom pozitívne, aj cez pár nezrovnalostí. Netreba sa zbytočne stresovať alebo sa prehnane báť. Rozhodne to nie je taká katastrofa, ako to na prvý pohľad vyzerá.

Laura Badalová, 4. C

Ako praxujeme

Volám sa Natália Kúšiková a som študentkou na Súkromnej strednej odbornej škole pedagogickej v Topoľčanoch. Navštevujem 3. A triedu a študujem odbor sociálno-výchovný pracovník. Odbornú prax som mala na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Bánovciach nad Bebravou. Na prax som chodila každý piatok a trvala od 8:00 ráno do 14:00 poobede. Úrad práce v Bánovciach je inštitúcia, ktorá sa zaoberá sociálno - právnou ochranou, sociálnym poradenstvom, kuratelou, hľadaním pracovných miest pre klientov, poručníctvom a náhradnou osobnou starostlivosťou. Náplňou mojej práce na praxi bola najskôr administratívna práca od vypisovania papierov až po zakladanie a triedenie spisov. Po niekoľkých týždňoch som pokračovala prácou v teréne návštevami rómskych rodín, či ľudí, ktorí sa ocitli v problémoch a potrebovali pomoc sociálneho pracovníka.

Administratívna činnosť bola pre mňa dokonca fyzicky náročná, pretože poukladať niekoľko kilogramové spisy na vysokú policu v niektorej kancelárii, vyžadovalo veľkú fyzickú silu. Spisové dosky boli plné spisových obalov s menami detí, mládeže a ich rodičov. Niekoľko krát som sa začítala do papierov a premýšľala nad neľahkým osudom ľudí, o ktorých sa tam písalo. Určite sa tam nikto z nich nechcel dostať, ale jednoducho potrebovali pomoc. Zároveň som si uvedomovala význam práce sociálno-výchovných pracovníkov. Nebola to práca, ale poslanie. Uvedomovala som si ako dokážeme pomôcť ľuďom, ako meníme ich život, ako sú mnohí závislí od našej pomoci. Premýšľala som ako by sa týmto ľuďom dalo ešte pomôcť, samozrejme pokiaľ išlo o ešte neuzavreté prípady. Boli tam opísané drámy aj šťastné konce, nečakané zvraty a zmeny, ktoré môže napísať len osud. Mnohé spisy tvorilo aj sto husto popísaných papierov, ďalšie mali len zopár strán. Našla som tam dokonca niekoľkých mojich kamarátov, o ktorých som ani nevedela, že majú problémy. Samozrejme, že sociálne problémy sú vecou, o ktorej sa radšej verejne nehovorí. Medzi moju prácu patrilo aj triedenie týchto spisov a vyraďovanie tých starých, raz som dokonca vypisovala obálky a hneď potom šla do terénu.

Práca v teréne bola oveľa zaujímavejšia, ale aj psychicky náročnejšia. Návštevy rómskych spoluobčanov v ich bytoch ma psychicky vyčerpávali. Nebola som zvyknutá na také podmienky. Pre nás je nepredstaviteľné žiť v takých podmienkach. Hneď na tretí deň praxe som spolu so sociálnym pracovníkom navštívila rómsku rodinu, kde v byte, ktorý tvorili len dve izby a nič iné, žila stará mama, jej dcéra s mužom a štyrmi deťmi. V byte bolo podľa možnosti čisto avšak po celom paneláku sa šíril neznesiteľný zápach. V druhom byte žila matka s otcom a piatimi deťmi. Byt mal len jednu izbu. Deti boli špinavé a bosé. Sociálny pracovník si zapísal zmeny, ktoré matka detí uviedla, ako napríklad, že nemajú čím vykúriť byt, pretože drevo už minuli. Nijako im však pomôcť nedokázal... Musím vyzdvihnúť správanie rómov. Ku mne a k pracovníkovi úradu, ktorý tam chodil so mnou boli veľmi úctiví a zdvorilí. Prekvapilo ma to najviac. Čakala som, že budú k nám hrubí, možno až agresívni. No bola som príjemne prekvapená, keď aj napriek svojmu svojskému vyjadrovaniu mali naozaj záujem o našu pomoc a dokonca boli niektorí radi, že nás vidia. Hneď, ako nás uvideli prichádzať k ich paneláku, s úsmevom nás zdravili. Tak isto aj na chodbách domu a hneď ako sme zaklopali na dvere. Dvere na bytoch neboli celkom zavreté, často to boli len časti skriň alebo iného nábytku, ktoré dvere nahrádzali. V bytoch bola zima a väčšinou špina. Najhoršie bola na tom rodina, ktorú sme navštívili ako poslednú. V špinavom starom byte žilo osem ľudí. Obývatel'né boli však len dve izby pretože v tretej sa izba sa prepadol strop. Steny boli kvôli tomu plné plesní a po byte sa šíril zápach, v byte bola veľká zima a zariadenie bolo veľmi staré. Keď sa sociálny pracovník pýtal na to, či majú čo jesť, najstaršia pani sa smutne usmiala a ukázala prázdne hrnce a misky. Potom ukázala 10 eur a povedala, že im to musí stačiť na celý týždeň. Pracovník si túto skutočnosť poznamenal do diára a opýtal sa či majú čím kúriť. Pani povedala, že drevo sa tak isto už minulo, no v tom prišla mladá cigánka, predstavila sa ako ďalšia dcéra staršej panej a povedala, že ona im pomôže. Bývala už vo vlastnom a pomáhala svojej mame s mladšími súrodencami, hoci už sama mala malé deti. To dievča nemalo viac ako 18 rokov.

Rodina, ktorú sme navštívili pred tým žila v pivnici s piatimi deťmi. Cesta k nim viedla cez strmé schody a chodby plné neporiadku a zápachu. Sociálny pracovník mi musel podať ruku, lebo sama by som neprešla. Chodba bola dlhá a nebolo tam žiadne svetlo. Keď som sa pošmykla na výkaloch na chodbe a okolo prebehli potkany, musela som si zakryť rukou ústa, aby som nevykrikla od hrôzy. Nebolo to také zlé ako som si myslela. Bolo to oveľa horšie.

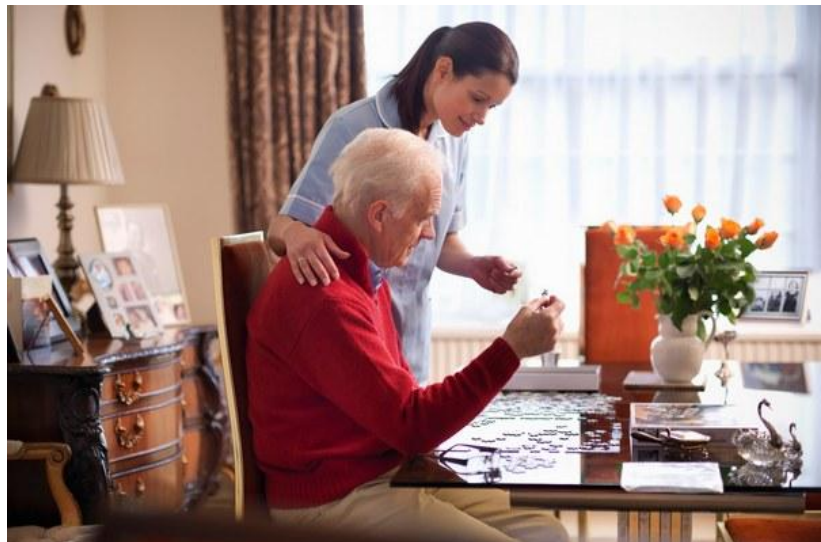
Navštívila som samozrejme aj byty bežných ľudí, ktorí mali ťažký osud. Nezabudnem na príbeh panej, ktorej dcéra bola vo väzení za distribúciu a užívanie návykových látok a pani sa starala o jej synčeka. Otec dieťaťa nebol známy a mama bude vo väzení ešte 4 roky. Keď som navštívila náhradných rodičov jednej študentky našej školy, pochopila som prečo sa tá študentka správa ako sa správa a prečo robí to, čo robí.

Spoznala som veľa nových ľudí. Všetci sa ku mne zachovali milo a príjemne, bolesť a trápenie, ktoré prežili ich naučilo byť silnými. Videla som mnoho tvárí, mnoho ľudí, ktorí sa snažili nejakou prežiť. Ľudí, ktorí boli odkázaní na pomoc a ja som im zo srdca túžila pomôcť, lenže ako sociálny pracovník sa musím držať zákonov a tie vždy boli na strane klientov. Počula som veľa klamstiev, nie len od rómskych spoluobčanov. Oči týchto ľudí rozprávali smutné príbehy, boli často plné slz a rán osudu. A naučili ma vážiť si, čo mám. Som človek, ako ostatní, nikdy nie som spokojná, ale keď som videla ako zle na tom môže človek byť sám, odsunutý na okraj spoločnosti a závislý od pomoci štátu (hoci už ani na štát sa spoliehať nemôže), uvedomila som si, že mnohí z nich by dali všetko len za úplnú rodinu. A tí, čo to majú si to nevážia. Naučila som sa vnímať samú seba v inom svetle. Uvedomila som si svoju dôležitosť, pretože ak sa rozhodnem venovať tejto profesii, môžem pomáhať ostatným a zrazu som mala pocit, že je to moje poslanie. Pociť, že pomáhať ostatným je to, čo dá môjmu životu zmysel.

Čo sa mi naozaj nepáčilo, bolo správanie niektorých pracovníkov úradu. Keď som triedila spisy u jednej pracovníčky, bola som svedkom smutného výstupu. Prišla k nej do kancelárie klientka a so slzami v očiach prosila o pomoc, pretože matka otca jej dieťaťa, jej nechcela dieťa vrátiť. Sociálna pracovníčka nešťastnú ženu najskôr nechala čakať a potom na ňu nevhodne zvýšila hlas a namiesto pomoci jej vyčítala, že keby nebola neschopná a našla si prácu, mala by svoje dieťa naspäť už dávno. Klientka sa bránila s tým, že ona má prácu ale robí často aj nočné smeny a nemohla by byť s dieťaťom. Pracovníčka jej odmietla pomôcť a plačúcu mladú ženu poslala preč. Nemohla som povedať ani urobiť nič, pretože ja, som bola len na praxi, no hneď ako mladá žena odišla, šla som za ňou a prihovorila sa jej. Zaviedla som ju rovno za pracovníčkou, ktorá bola mojou vedúcou. Vedúca je skvelá osoba, vedela som, že tam nájdeme pomoc. Mladá žena ma z vďačnosti objala. To sú momenty, ktoré si budem pamätať vždy. Cítila som sa dôležitá.

S takýmto správaním som sa viac nestretla, všetci pracovníci boli ku mne milí a nemôžem sa na nič sťažovať. Lepšiu prax si neviem ani predstaviť.

Natália Kúšiková, 3. A

Krajské kolo súťaže Európa v škole

Na celom svete ženy pracujú rovnako ako muži, ale zarábajú výrazne menej a vlastnia menej majetku. Aj v Európe ženy zarábajú menej ako muži. Naša žiačka z II. B triedy-**Anna Pátrovičová** navrhla riešenie tohto problému počnúc napr. obhajobou rovnakých práv žien v Európe. Žiačka zhodnotila a porovnala všetky aspekty života ženy a taktiež úlohy, v ktorých je nenahraditeľná. Svoju úvahu vhodne ukončila citátom o žene a zvolaním. Subjektívne zhodnotila známe fakty, vyjadrila svoju mienku na všeobecne známe názory, vyvodila závery, pôsobila na city aj sa snažila presvedčiť. Výrazové prostriedky sú dostatočne pestro využívané, modalita viet je taktiež variabilná.

Touto výbornou prácou obsadila **v krajskom kole súťaže 2. miesto**, čím dokázala, že na našej škole máme vynikajúcich žiakov, ktorí vedú tvorivo rozmýšľať aj v širšom rozsahu a dokázať, že aj oni chcú zmeniť svet k lepšiemu.

Na záver už len prikladáme citáciu z jej víťaznej práce:

"Ako sa hovorí - žena je síce krehká nádoba, ale má pevné dno, predsa všetko krásne na svete sa zrodilo z lásky k žene!"

"Ženy držia polovicu oblohy."

Ženy držia polovicu oblohy, na ktorej svieti slnko pre celý svet, ale čím by bol svet bez žien?

Dobre vieme, že ničím, pretože žena je nositeľkou života. Dávno je preč tá doba, kedy ženy nemali ani volebné právo, no napriek tomu, že žijeme v 21. storočí, ešte stále žena nie je ocenená tak, ako muž. Ženy sú schopné a inteligentné bytosti, ktoré dokážu zastávať vysoké politické funkcie, obetovať svoj život vede a výskumu, sú schopné lekárky, manažérky či právničky... Veľakrát musia o svoje pracovné miesto bojovať a dokazovať na pracovných pohovoroch to, že dokážu veci zvládnuť rovnako dobre, ako muži, no napriek tomu, keď aj pracovné miesto dostanú, nikdy nie sú ohodnotené tak, ako muži. Žena je často oveľa citlivejšia a trpezlivejšia ako muž, čo v mnohých povolaniach môže byť prínosom. Nesmieme zabúdať na to, že takmer každá žena je aj matkou, čo si vyžaduje veľa úsilia od počatia, cez pôrod až po výchovu detí. Deväť mesiacov sa musí o seba starať a zdravo žiť, vyhýbať sa napríklad cigaretám a alkoholu, čo by mnohí muži nedokázali. Keď žena príde z práce, čakajú ju ďalšie pracovné povinnosti, ktoré sa týkajú rodinných záležitostí, keď sa musí postarať o to, aby všetko fungovalo tak, ako má, takže okrem rodinnej manažérky je aj kuchárka, upratovačka, vychovávateľka, učiteľka, finančná poradkyňa atď. To všetko zvláda s úsmevom, láskavosťou a trpezlivosťou. Ruku na srdce, koľkí muži toto zvládnu?

Žena má diplomatické schopnosti, ktoré musí neraz využívať nielen na pracovisku, medzi kolegami, ale aj v rodine a vo vzťahoch, kde sa snaží, aby nevznikali zbytočné hádky a napätie, ale aby vládli zdravé vzťahy, pretože rodina je základnou bunkou spoločnosti a žena v nej má nezastupiteľné miesto. Bolo by správne, aby niekto kompetentný pochopil, čo všetko ženy pre tento svet znamenajú a konečne boli ohodnotené tak, ako si zaslúžia a ako by bolo spravodlivé. Ako sa hovorí - žena je síce krehká nádoba, ale má pevné dno, predsa všetko krásne na svete sa zrodilo z lásky k žene!

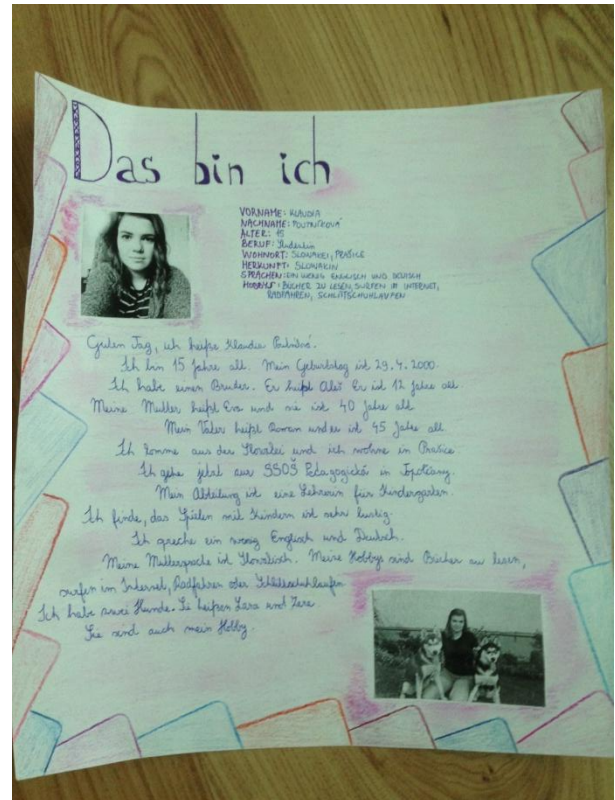
Anna Pátrovičová, II. B

V rámci projektu eTwinning sme nadviazali partnerstvo so zahraničnými školami, a to s poľskou školou a s talianskou. Naša komunikácia prebieha výhradne v nemeckom jazyku a svoju komunikáciu zverejňujeme v prostredí TwinSpace.

Spolu sme založili projekt "Známe osobnosti-spoznávame sa navzájom". Hlavným cieľom tohto projektu je vzbudiť záujem žiakov o rôzne známe osobnosti a tieto ukázať partnerskej škole z inej krajiny. Veľmi dôležité je aj spoznanie kultúry a tradícií partnerskej krajiny.

Žiaci s pomocou učiteľa sa v prvej etape predstavili, vyrobili plagáty, v ktorých o sebe napísali čo najviac informácií v nemeckom jazyku. Samozrejme sme priložili aj fotografie z našej školy, aby ostatné krajiny vedeli, ako to u nás vyzerá. Dôležitá bola kreativita žiakov.

V ďalšej etape sme vytvorili prezentáciu o známej osobnosti z politickej scény, a to konkrétne o Ľudovítovi Štúrovi. Následne sme partnerským krajinám zadali úlohy, ktoré z prezentácie mali vyčítať a správne na ne odpovedať.

Veľmi dôležité a zaujímavé je pre žiakov nadviazať nové priateľstvá medzi mládežou z iných krajín a prakticky sa naučiť používať nemecký jazyk.

Annarita Rungetti, IISS "Einaudi-Grieco", Italy
Katarzyna Karasińska - Ciarka, Specjalny Ośrodek Szkolno-Wychowawczy Nr 2, Poland
Lukáš Dorušinec, Súkromná stredná odborná škola pedagogická, Tovarnícka 1641,
Topoľčany, Slovakia

were awarded the Label for their project:

berühmte Persönlichkeiten - wir entdecken einander

18.02.2016

Miroslaw Marczewski
National Support Service
Poland

Marc Durando
Central Support Service

Donatella Nucci
National Support Service
Italy

berühmte Persönlichkeiten - wir entdecken einander

Welcome
Lukáš Dorušinec

Pages ¹

Das bin ich
Berühmte Persönlichkeiten aus der slowakischen Politik

[Change order](#)

CREATE A PAGE

Berühmte Persönlichkeiten aus der slowakischen Politik Edit page

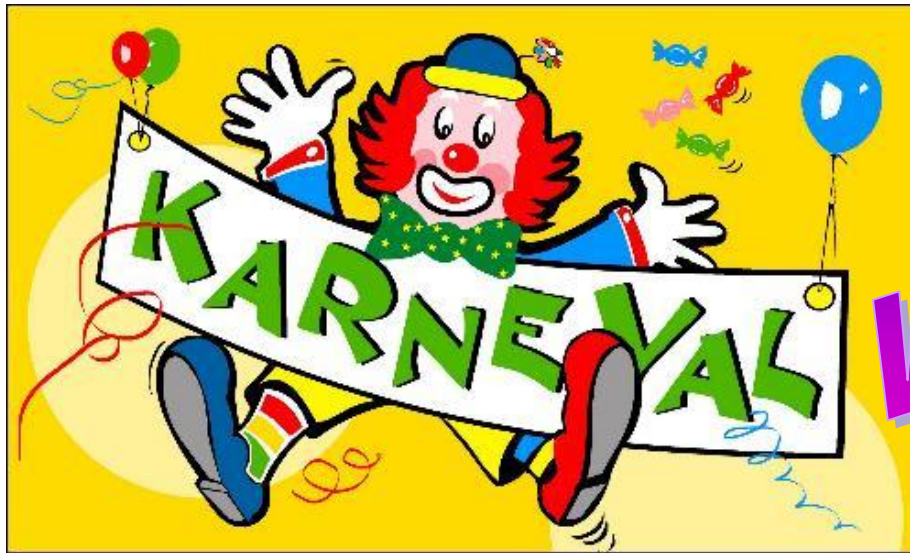
Hier könnt ihr unsere Präsentation über den slowakischen Politiker-Ludovit Stur lesen.

Wir haben für euch auch paar Fragen dazu, könntet ihr die Antworten hier schreiben:

1. Wie heisst Ludovits Werk auf Deutsch, in dem er neue slowakische Schriftsprache festgelegte.
2. Wann gründete Stur die Slowakische Nationalzeitung, in welchem Jahr?
3. Welche negatives Hobby hatte Stur.
4. In welcher Stadt starb Ludovit Stur.
5. Wie viele Sprachen sprach er?

Danke fürs Mitmachen :)
Team aus der Slowakei

Author: Lukáš Dorušinec
Last editor: Lukáš Dorušinec

V MŠ

"Šaškovia" z III. B triedy v podaní Lucky Dankovej, Anny Ďurechovej, Patrícii Šramkovej a Lenky Lechovej, ktoré sa zapojili do detského karnevalu v cvičnej MŠ v Bánovciach nad Bebravou na ulici Komenského, vyčarili na detských tvárach veľký úsmev a dobrú náladu. Celý karneval sa niesol vo výbornej zábave.

Pre študentky ako budúce učiteľky, to bola vd'ačná a rovnako aj príjemná skúsenosť a tešia sa o rok na budúci karneval :)))

A. Ďurechová, III.B

10 otázok na pani učiteľku Mgr. Alžbetu Molnárovú

1. Ako sa Vám páči na našej škole?

Je to prvá škola, na ktorej učím, na škole je dobré pracovné prostredie a kolektív, preto sa tu cítim dobre 😊

2. Vaša obľúbená trieda?

Keby napíšem, že všetky, klamala by som. Preto si to nechám radšej pre seba, aby som nikoho neurazila 😊

3. Čo ste robili pred pôsobením na SSOŠP?

Chodila som na VŠ a privyrábala si rôznymi brigádami a stresovala, čo budem po škole robiť 😊

4. Hudba, ktorú počúvate?

Nemám vyhranený štýl. Páči sa mi všetko, čo má rytmus a dobrý text 😊

5. Vaše obľúbené jedlo?

Všetko nezdravé...pizza, cestoviny, poriadny rezeň 😊

6. Máte nejakú nerest'?

Uff tých ale je, citujem môjho priateľa: „nejedz toľko sladkosti, nebuď taká tvrdohlavá, nie si najmúdrejšia na svete, nestresuj toľko.“

7. Aké sú Vaše záľuby?

Najväčšou záľubou je môj Herkules (pes), rada nakupujem, čítam S. Freuda, rada o 20.00 h. spím.

8. Veríte v UFO?

Jasnéeé, veď a Alf by sa na Zem ako dostal? 😊

9. Čo Vás vie dobre naladiť?

Blížiac sa prázdniny 😊 výpredaje, pivo 😊

10. Blížia sa prázdniny, a preto mi nedá sa nespýtať, aký budete mať počas prázdnin program?

Pracovný, nakoľko si budeme prerábať a zariaďovať byt, ale teším sa na to. Budem chodiť cvičiť a venovať sa sama sebe 😊

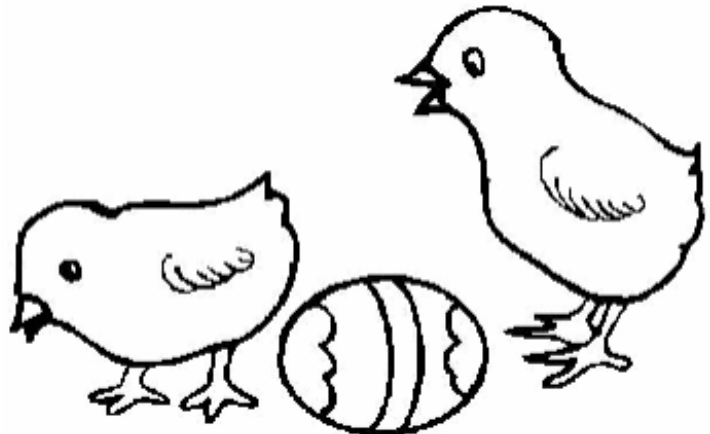
Ďakujem za rozhovor!

Jarné prebúdzanie

p o y n i t e v k e z z i m ě
e a š s i c r a n n a a o p á
a k i j ä ť ě j p ô á ľ j r b
k t b j a i i í š v p r z k r
č a a e a h a č a é r l f o o
a i č t c r ň k a n v j i a k
v č k i a i n a t r o r a s š
e a a l č e l é n a s c l k u
i m k o i k u s s j i o k u n
l ž m ž á m y i a l e n a r k
b l e d u ľ a j a r n á h i a
o n ň e l e z l š i k k u a t
e p l t r á v i č k a ľ o t b
m l á d ě a t á s l n i e č k o
ú y k i č a j a z t v v á o r

bahniatka, bleduľa jarná, fialka, jarné slnko, jarné vône, kačiatka, kačičky, korbáč, kozľa, kraslice, kuriatko, kvetiny, mačiatka, mláďatá, narcis, oblievačka, prvosienka, slniečko, snežienka, šafrán, šibačka, trávička, vajíčka, veľká noc, šunka, zajačiky, zajko, zeleň

Tajnička: _____

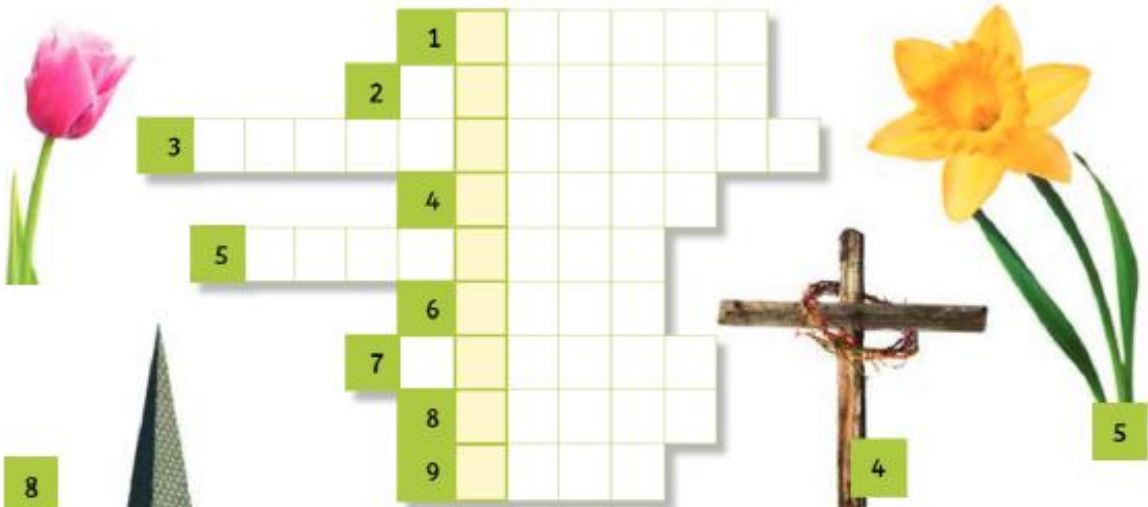

Easter

In the northern hemisphere¹, Easter is in spring and people celebrate the birth² of new life. Little chickens, lambs and other animals are born. Nature wakes up and it's all green, and there are colourful flowers, often daffodils³ and tulips, everywhere. In many countries,

an Easter Bunny hides eggs in fresh green grass. But Easter in Australia is in autumn, so the children look for eggs in fallen leaves. Some people go to church, some decorate eggs, some go egg rolling⁴, some eat lamb and some prefer hot cross buns. But there's one common Easter treat⁵ children love all over the world. What is it? Find the answer in the crossword puzzle.

DISCUSS

What Easter symbols and traditions do you celebrate in your family?

VOCABULARY

- ¹ hemisphere [ˈhɛmɪsfrɪ] – polokoule
- ² birth [bɜːθ] – zrození
- ³ daffodil [ˈdæfədɪl] – narcis
- ⁴ egg rolling [eg ˈrɔʊlɪŋ] – kutálení vajčéek
- ⁵ treat [tri:t] – dobrota

Vedúci redakčnej rady:

**Mgr. Lukáš Dorušinec
Mgr. Lineta Feketeová**

Šéfredaktorky:

**Vierka Puchorová
Klaudia Poutníková**

Redaktorky:

**Monika Remeňová
Nancy Valuchová
Kristína Čerňanská
Katarína Kucht'áková
Anna Pátrovičová
Lea Kňazická
Laura Badalová
Michaela Blahušiaková
Anna Ďurechová**

Vydáva

**SÚKROMNÁ STREDNÁ ODBORNÁ ŠKOLA
P E D A G O G I C K Á**
Tovarnícka 1641, P.O.Box 151, 955 01 Topoľčany

január-marec 2016